

Sygn. akt VU 1038/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

O emeryturę

na skutek odwołania A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

Z dnia 28 czerwca 2013 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. W. prawo do emerytury z dniem (...)

Sygn. akt V U 1038/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy A. W. prawa do emerytury, podnosząc w uzasadnieniu, iż nie udowodnił wymaganych przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Wnioskodawcy nie zaliczono do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 20 października 1971 roku do 23 kwietnia 1972 roku, od 7 maja 1974 roku do 28 lutego 1998 roku oraz od 1 listopada 1998 roku do 31 grudnia 1998 roku na stanowisku ślusarz w Fabryce (...) w P., bowiem w okresie tym zgodnie ze świadectwem wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 17 czerwca 2013 roku wykonywał pracę ślusarza w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, a stanowisko nie zostało wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W odwołaniu od powyższej decyzji, złożonym w dniu 17 lipca 2013 roku, A. W. wniósł o przyznanie emerytury z uwagi na to, że przepracował wymagane 15 lat w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. W., urodzony w dniu (...), złożył w dniu

13 maja 2013 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i nie pracuje.

(dowód: wniosek o emeryturę - k. 1- 4 akt ZUS)

Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił staż pracy wynoszący 30 lat, 2 miesiące i 22 dni.

(dowód: decyzja z dnia 28.06.2013 r. k. 12 akt ZUS)

Do okresów pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył żadnego okresu zatrudnienia wnioskodawcy.

(okoliczność bezsporna)

Od 20 października 1971 roku do 31 maja 1999 roku wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Fabryce (...) w P.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 31.05.1999 r. w aktach osobowych, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 6-7 akt rentowych)

Fabryka (...) w P. wystawiła wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w którym potwierdziła, iż stale i pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowowodowym w okresach od 20 października 1971 roku do 23 kwietnia 1972 roku, od 7 maja 1974 roku do 28 lutego 1998 roku i od 1 listopada 1998 roku do 31 maja 1999 roku na stanowisku ślusarza (pracownik zatrudniony w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych – stała praca w warunkach, w których nie są zachowane higieniczne normy pracy) wymienione w dziale XIV poz. 12 pkt 18 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach).

(dowód: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 24.05.1999 r. k. 5 akt emerytalnych, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych-duplikat z dnia 17.06.2013 r. k. 11 akt emerytalnych)

A. W. od dnia 20 października 1971 roku do dnia 23 kwietnia 1972 roku był zatrudniony na podstawie umowy o pracę (najpierw na okres próbny) jako ślusarz na oddziale (...). Następnie w okresie od dnia 24 kwietnia 1972 roku do dnia kwietnia 1974 roku odbywał służbę wojskową.

Po powrocie z wojska od dnia 7 maja 1974 roku do dnia 28 lutego 1998 roku pracował jako ślusarz w wydziale (...)

Od dnia 1 marca 1998 roku do dnia 31 października 1998 roku pracował jako ślusarz rehabilitant w wydziale (...), a od 1 listopada 1998 roku do dnia 31 maja 1999 roku powrócił do pracy jako ślusarz w wydziale (...).

(dowód: karty obiegowe zmiany, umowa z dni. 19.10.1971 r., karta powołania do czynnej służby wojskowej, podanie o przyjęcie do pracy po wojsku, karta obiegowa zmiany nr (...), umowa o pracę z dn. 6.05.1974 r., angaże, umowa nr (...), angaże – akta osobowe, skierowanie na rehabilitację, karta obiegowa zmiany (...), angaż, karta o przedłużeniu rehabilitacji, karta o zakończeniu rehabilitacji, angaż - w aktach osobowych –teczka)

Wydział (...) był to wydział montażu urządzeń górniczych. W 1974 roku zmienił nazwę na (...), ale przedmiot działalności nie zmienił się. Nadal montowano w nim urządzenia górnicze.

Na wydziale tym montowano górnicze urządzenia szybowe i wyciągowe (tj. klatki, skipy, przenośniki taśmowe i kubelkowe) służące górnikom do zjeżdżania pod ziemię oraz wywożenia urobku. Montowano również wszystkie urządzenia służące do przeróbki węgla tj. odmulniki, osadzarki, wzbogacalniki, zwałowarki. Skip przeznaczony był do wyciągania urobku czyli węgla. Klatka to winda, która służyła górnikom do zjeżdżania pod ziemię do kopalni oraz

wywożenia z kopalni urobku. Wzbogacalniki służyły do oddzielania mialu od węgla, były wysokie na trzy piętra i miały kształt prostokąta. Zwałowarka służyła do zwałowywania węgla na hałdy, miała wysokość około 10 metrów i umieszczona była na łożysku o średnicy 3 metrów.

Wnioskodawca pracował w brygadzie, która zajmowała się montażem w/w urządzeń.

Jego praca polegała na cięciu blach oraz kątowników palnikiem wodorotlenowym, a następnie wstępnym zespawaniu (szepianiu) ze sobą wcześniej wyciętych elementów celem złożenia urządzenia. Te czynności wykonywane były według rysunku technicznego. W ten sposób wnioskodawca wykonywał podzespoły wszystkich tych urządzeń szybowych, wyciągowych i przeróbkowych. Wnioskodawca wykonywał również rozwierty pod nity przy pomocy wiertarki pneumatycznej oraz nitował urządzenie młotem pneumatycznym. Następnie spawacz zajmował się precyzyjnym spawaniem złożonego przez wnioskodawcę urządzenia celem jego wykończenia. W dalszej części produkcji wnioskodawca przy pomocy palnika acetylenowo-tlenowego prostował odkształcone podczas spawania metalowe elementy urządzenia, aby każdy z nich do siebie pasował. Gotowy wyrób wnioskodawca następnie szlifował przy pomocy szlifierki pneumatycznej.

Wnioskodawca swoje obowiązki wykonywał stale, w pełnym wymiarze czasu pracy. Na hali, na której wnioskodawca pracował występowało duże zapylenie (pyłami metali i ich związków), zadymienie (dymy spawalnicze), hałas, znacznie przekraczające dopuszczalne normy. Ponadto wnioskodawca był narażony na podwyższoną temperaturę środowiska pracy, promieniowanie łuku elektrycznego, drgania mechaniczne przekazywane przez szlifierki pneumatyczne. W bezpośrednim sąsiedztwie pracowali spawacze, których stanowiska pracy były oddzielone od stanowiska wnioskodawcy cienkim parawanem.

(dowód: zeznania świadka A. O. nagranie od minuty 7.24 do minuty 17.55 koperta k. 17, zeznania świadka S. M. nagranie od minuty 18.00 do minuty 32.00 koperta k. 17, zeznania wnioskodawcy od minuty 0.35 do minuty 15.52 koperta k. 27)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie był członkiem OFE.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca dysponował świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionym przez Fabrykę (...) SA w P. w dniu 24 maja 1999 roku oraz jego duplikatem z dnia 17 czerwca 2013 roku, potwierdzającym że w okresach od 20 października 1971 roku do 23 kwietnia 1972 roku, od 7 maja 1974 roku do 28 lutego 1998 roku i od 1 listopada 1998 roku do 31 maja 1999 roku pracował jako ślusarz w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych, wykonując stale i w pełnym wymiarze czasu pracy

prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodowrowym, w warunkach, w których nie są zachowane higieniczne normy pracy.

Nie mniej dysponowanie przez wnioskodawcę świadectwem pracy z dnia 24 maja 1999 roku oraz jego duplikatem z dnia 17 czerwca 2013 roku, potwierdzającym jego charakter pracy w szczególnych warunkach, nie wyklucza możliwości jego zakwestionowania przez organ rentowy. Świadectwo pracy nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c., nie korzysta zatem z domniemania prawdziwości i autentyczności, a li tylko dokumentem prywatnym i jako taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Świadectwo pracy samo przez się nie tworzy zatem praw podmiotowych ani ich nie pozbawia.

Ponieważ organ rentowy zaprzeczał prawdziwości świadectwa pracy z dnia 17 czerwca 2013r. (spór dotyczył dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca), ciężar wykazania prawdziwości tego dokumentu prywatnego w myśl art. 253 zd. 2 k.p.c. spoczywał na wnioskodawcy jako osobie, która chce z tego dokumentu skorzystać.

Wnioskodawca sprostował temu obowiązkowi. Charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w spornych okresach w Fabryce (...) w P. Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków A. O. i S. M.. Świadczyli pracowali w spornych okresach razem z wnioskodawcą, a zatem dysponują bezpośrednią i co za tym idzie szczegółową wiedzą co do codziennych obowiązków pracowniczych wnioskodawcy. Tym bardziej, że A. O. pracował, na tym samym oddziale co wnioskodawca, na tym samym stanowisku, wykonując te same prace co skarżący. Co więcej organ rentowy przyznał A. O. prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym zaliczając mu do pracy w szczególnych warunkach okres pracy w (...) wP. w charakterze ślusarza (świadectwo pracy oraz decyzja emerytalna z dnia 17 listopada 2006r. w aktach ZUS dotyczących A. O.). Organ rentowy nie kwestionował zatem szczególnych warunków pracy A. O., mimo że wykonywał on dokładnie taką samą pracę jak wnioskodawca.

Świadczyli potwierdzili, iż A. W. w spornych okresach pracował w Fabryce (...) w P. przy montażu urządzeń wyciągowych tj. skip i klatek oraz służących do przeróbki węgla tj. zwałowarki, osadzarki, odmulniki, wzbogadzalniki (oddział (...)). Do stałych obowiązków wnioskodawcy w każdym ze spornych okresów należało przecinanie blach, dopasowywanie i wyrównywanie elementów składowych, punktowe łączenie (szepianie) składanych elementów stalowych przy pomocy spawarki elektrycznej tzw. spawanie wstępne, ich szlifowanie przy użyciu szlifierki pneumatycznej i palnika acetylenowo-tlenowego oraz nitowanie przy użyciu młota pneumatycznego. Prace te wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy, do innych prac nie był kierowany.

Zeznania wszystkich świadków są spójne, logiczne i korespondują z zeznaniami wnioskodawcy oraz dokumentami zgromadzonymi w jego aktach osobowych. Organ rentowy w toku postępowania nie przedstawił jakichkolwiek dowodów, które podważałyby wiarygodność złożonych zeznań.

Wprawdzie z angażu wynika, że wnioskodawca pracował w charakterze ślusarza, nie mniej nazwa wskazanej w świadectwie stanowiska pracy nie przesądza o charakterze pracy, decydujące znaczenie w tym zakresie mają faktycznie stale wykonywane obowiązki pracownicze. A te w świetle zeznań świadków, wnioskodawcy oraz dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych polegały na:

- przecinaniu blach, dopasowywaniu i wyrównywaniu elementów składowych palnikiem acetylenotlenowym,
- punktowym łączeniu (szepianiu) składanych elementów stalowych przy pomocy spawarki elektrycznej tzw. spawanie wstępne.
- szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni montowanych elementów oraz szlifowanie połączeń spawalniczych przy pomocy szlifierki,
- nitowaniu przy użyciu młotów pneumatycznych oraz nawiercaniu otworów pod nitowanie wiertarkami pneumatycznymi;

Prace te były wykonywane w hali, w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, gdzie występowało duże zapylenie, zadymienie i hałas, znacznie przekraczające dopuszczalne normy.

Prace w takim charakterze (spawalnicze oraz ślusarskie polegające na szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni metalowych oraz nitowaniu przy użyciu wiertarki pneumatycznej) były niewątpliwie pracami wykonywanymi w uciążliwych dla zdrowia warunkach i jako takie są wymienione w wykazie A będącego załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43z późn.zm.), a mianowicie w:

- dziale XIV (prace różne) poz. 12 – prace polegające na wycinaniu (tzw. upalanie – dopalanie) gazowym i spawaniu elektrycznym (zgrzewanie punktowe składanych elementów stalowych – spawanie wstępne);

- dziale III (w hutnictwie i przemyśle metalowym) poz. 78 – prace polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych;

- dział XIV (prace różne) poz. 18 – prace polegające na obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych (praca przy obsłudze młota pneumatycznego);

Mimo zatem, że wnioskodawca w spornych okresach pracował formalnie na stanowisku ślusarza – jak przedstawia świadectwo pracy - to charakter wykonywanej przez niego pracy w tym okresie polegał na wykonywaniu stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy wycinaniu i spawaniu elektrycznym, szlifowaniu i obsłudze młota pneumatycznego, co wynika z zeznań wnioskodawcy oraz świadków. Ponieważ wszystkie wykonywane przez wnioskodawcę prace w ramach obowiązującego go ośmiogodzinnego czasu pracy, były pracami w szczególnych warunkach, należy uznać że A. W. wykonując te prace, pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Mimo zatem, że świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie wskazywało precyzyjnie wszystkich prac wykonywanych przez wnioskodawcę, ograniczając się li tylko do prac przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, pomijając takie prace jak szlifowanie wyrobów metalowych, prace przy użyciu narzędzi wibracyjnych, to nie zmienia to faktu, że ostatecznie odpowiada ono prawu, gdyż potwierdza, iż skarżący faktycznie wykonywał prace w szczególnych warunkach.

W tym miejscu należy przypomnieć utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że zawarte w pkt 12, działu XIV wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. określenie "prace przy spawaniu" zamiast terminu "spawacz" pozwala objąć nim także prace wykonywane w przebiegu procesu spawania przez pracowników niebędących spawaczami – prace ślusarzy polegające na przygotowywaniu materiałów do spawania, pod warunkiem że w toku tych czynności przygotowawczych są wykonywane prace spawalnicze lub wycinanie metalu (tak. por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008r. w sprawie I UK 192/07, wyrok z dnia 8 czerwca 2011r. w sprawie I UK 393/10). W niniejszej sprawie wszyscy świadkowie potwierdzili, że wnioskodawca w toku prac ślusarskich wykonywał prace polegające na wycinaniu i spawaniu blach. A ponadto wykonywał inne prace w szczególnych warunkach polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych oraz prace przy użyciu narzędzi wibracyjnych (nitowanie, rozwiercanie otworów pod nitowanie).

Biorąc pod uwagę złożone w sprawie zeznania świadków i wnioskodawcy co do codziennych warunków pracy i sposobu organizacji pracy w hali zakładu oraz w oparciu o zgromadzone dokumenty pracownicze nie ulega wątpliwości, że praca wnioskodawcy, była pracą o znacznej szkodliwości dla jego zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości. Świadczy o tym nie tylko zakres jego obowiązków, charakter pracy, ale także warunki w jakich praca była świadczona.

Reasumując A. W. wykazał, że w spornych okresach od 20 października 1971 roku do 23 kwietnia 1972 roku, od 7 maja 1974 roku do 28 lutego 1998 roku i od 1 listopada 1998 roku do 31 maja 1999 roku będąc zatrudniony w Fabryce (...) w P. na stanowisku ślusarza, faktycznie wykonywał - stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - prace zaliczone do prac w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w

szczególным charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), wymienione w dziale XIV pod poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym,) dziale III pod poz. 78 (prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym) oraz w dziale XIV poz. 18 (prace przy obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych.)

Dodatkowo należy podnieść, że wnioskodawca odbywał służbę wojskową w okresie od dnia 24 kwietnia 1972 roku do dnia kwietnia 1974 roku tj. w czasie zatrudnienia w Fabryce (...) w P., a po jej odbyciu w dniu 7 maja 1974 roku, a zatem w terminie ustawowym, wrócił do pracy do dotychczasowego zakładu pracy na to samo stanowisko pracy, co pozwala okres służby wojskowej (łącznie 2 lata) zaliczyć mu do okresu pracy w szczególnych warunkach na podstawie obowiązującego wówczas (od dnia 29 listopada 1967 r. do dnia 6 sierpnia 1979 r.) art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony (Dz.U. z 1967 r. Nr 44, poz. 440). Zarówno bowiem przed powołaniem do służby wojskowej (od 20 października 1971 roku do 23 kwietnia 1972 roku) jak i po jej odbyciu (od dnia 7 maja 1974 roku do dnia 28 lutego 1998 roku) wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach wykonując prace wymienione w dziale XIV pod poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym,) dziale III pod poz. 78 (prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym) oraz w dziale XIV poz. 18 (prace przy obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych.)

Przepis art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony stanowił o zaliczaniu okresu odbytej służby wojskowej do wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu służby podjęli - w określonym ustawowo terminie - zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy. Wydane na podstawie art. 108 ust. 4 powołanej ustawy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. Nr 44, poz. 318) regulowało w sposób szczegółowy uprawnienia żołnierza, który w terminie 30 dni po zwolnieniu ze służby zgłosił powrót do zakładu pracy i w wyniku tego podjął w nim zatrudnienie. Zgodnie z § 5 powołanego rozporządzenia żołnierzowi, który podjął zatrudnienie wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie Z powyższego wynika, że wlicza się także uprawnienia wynikające z systemu zabezpieczenia społecznego w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie, a zatem również wynikające z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w wyroku z dnia 9 marca 2010r., w sprawie I UK 333/09 Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 kwietnia 2006r. III UK 5/06, OSNP 2007/7-8/108 i z dnia 25 lutego 2010r. II UK 219/09) .

Mając na względzie, iż wnioskodawca udowodnił ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jednocześnie spełnił pozostałe niesporne przesłanki z art. 184 ust 1 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nabył prawo do emerytury od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego określonego w §4 ustęp 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, to jest od osiągnięcia wieku 60 lat, co nastąpiło w dniu (...) r.

Z tych względów Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji.